

K r i s t í n a
J e ť o v i č o v á
M I L E N K I N Ě
PRSIA

MARENČIN PT

Kristína Ježovičová

Milenkine PRSIA

MARENČIN PT

*Venujem maminke Janke Barányiovej, babine Blandínke
Baďuríkovej, sestre Barborke Kostkovej, tete Andrejke
Virágovej, sesternici (sestre) Soničke Virágovej
a v neposlednom rade svojim dcéram Terezke a Julinke.*

Venujem mojim priateľkám.

Venujem všetkým ženám a dievčatám.

© Kristína Ježovičová, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover & Layout © Marenčin Media
Jazyková úprava Andrea Jurčová
597. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-755-5 (brož.)
ISBN 978-80-8114-755-5 (ePub)
ISBN 978-80-8114-755-5 (PDF)

Obrovský kaktus pripomínajúci vztýčený penis v najlepšej forme sa vynímal na dverách sexshopu, ktorý pred piatimi rokmi otvoril bývalý pornoherec vo vedľajších priestoroch kaviarne. Rovno pri záchodoch. Sadli si na posledné voľné miesta s výhľadom na vchod pota-petovaný rastlinou zaujímavou svojím tvarom, symet-riou tela a trňmi. Viktor sa zahniezdil na gauči, keď mu Dana rozprávala o... Nepamätal si, čo presne vravela. Predpokladal, že opäť rozoberá tú svoju obľúbenú revo-lučnú kozmetiku.

„Robím si to sama.“

„Prosím?“ strhol sa Viktor.

„Helou? Pleť! Čistím si ju sama. Už nechodím ku koz-metičke.“

Pohľadom zmapoval ružové líca, bradu s drobnou jamkou a čelo bez jedinej vyrážky. Čistejšiu pleť u inej pubertálnej kamarátky ešte nevidel. „Hm,“ zamrmal.

Naklonila sa k nemu a zašepkala: „Kefujem si ju.“

„Čo?“

„Pleť! Kefujem si ju najlacnejšou kefou na trhu,“ roz-chichotala sa. Očividne sa bavila na rozpakoch svojho spolužiaka.

Si pekne povrchná, pomyslel si. Keď si však prehodila vlasy zo strany na stranu, plavé kučery mu magnetizu-júco oblízali rameno, na dôvažok ho laktom drgla do rebier, uvedomil si, že v jej vnútri by sa, podľa všetkého,

nemusel cítiť najhoršie a už vonkoncom nie povrchné, práve naopak, veľmi hlboko.

„Bol si tam už?“ mykla hlavou.

Preglgol.

„A čo keby som ťa do sexshopu zobrala ja?“ vyzývavo nadvihla obočie.

„Mňa? Pravdepodobne...“ odrazu sa rozblábol o rovniciach, o pravdepodobnosti a o tom, aká vzorka ľudí navštevuje sexshopy. Napriek tomu, že sa ho snažila vyprovokovať, bol syn svojich veriacich rodičov a podľa niektorých spolužiakov zastával nemoderný názor, že k dokonalej spokojnosti potrebuje pocit lásky. „Chodia tam len štvrtáci. Je to niečo ako skúška dospelosti. Podľa mňa si tam väčšina z nich nič nekúpi. Len tam chodia očumovať. A preto nie je isté, či obchod vydrží otvorený do našej stužkovej. Niektorý z učiteľov sa do toho obuje. Trebárs aj matikár. Vezme si petíciu na nedeľnú omšu a hoci väčšinu podpísaných predstava sexshopu vzruší, budú sa tváriť pohoršene a podpíšu aj krvou.“

„A potom si nakúpia vibrátory vo výpredaji. Ja som tam už bola,“ zašveholila len tak mimochodom. Nebavilo ju jeho teoretizovanie, i keď sa konečne rozhovoril. Prežiť nudné rande z vďačnosti a slušnosti bez toho, aby zívala, ju stálo veľa námahy.

Na jazyk sa mu tísila otázka, prečo sa také pekné dievča musí správať práve takto. Chýbala jej esencia nevinnosti. „Prečo si tam bola? Len tak?“

„Jasné, že nie len tak,“ zachichotala sa a opäť ho vyviedla z miery. Páčilo sa jej vžiť sa do úlohy slečny šokujúcej a zároveň tajomnej.

„A...“ vysúkal zo seba.

Veľavravne pokývala hlavou. „Pamätáš si, ako vtedy Radka dostala poštu?“

„Akú poštu?“ spýtal sa ako nevedomý blbec, hoci vedel, o čom je reč.

Prevrátila očami a saténovými rukami, ako ich sama nazvala, si omotala kučeru na prst. „Narafičili to na mňa. Jeden štvrták odo mňa chcel, aby som kúpila vibrátor. Vraj ho chceli poslať našej slovenčinárke. Až potom vysvitlo, že ho poslali Radke. Keby som to vedela, určite sa na to nedám,“ pritisla vláčnu dlaň k ústam ako samaritánka, ktorá ochraňuje spolužiačky pred vagíny drancujúcimi vibrátormi.

Viktor prikývol, no vzbudila v ňom určité pochybnosti, ale iba na krátky okamih, pretože jeho srdce, rozum i penis súdržne mávli rukou, že im také niečo ako mierna faloš predsa neprekáža, pokiaľ je znakom toho, že sa mu Dana chce zapáčiť. Mohol by ju predsa zmeniť. Všetko chce svoj čas. „Ale i tak by ma zaujímalo, že v akom veku chodia ľudia do sexshopu. Priemerne, samozrejme,“ zahovoril napokon danú tému, pretože si spomenul, ako ponížene sa jeho kamarátka cítila vtedy, keď jej do školy doručili krikľavo ružového róbertka.

„Asi v takom, v ktorom sa im minie fantázia,“ odpovedala.

„Minúť sa môžu peniaze,“ začal. „Minúť môže človek niečo v zmysle obísť a v neposlednom rade netrafiť cieľ. Posledná z možností by zo sexuálneho hľadiska bola hotová tragédia.“

„Máš pravdu, možno som to trochu poplietla,“ zamračila sa, pretože nezniesla, keď ju niekto opravoval. „Ale ľudia s nedostatkom fantázie potrebujú pomôcky,“ dodala, aby sa utvrdila v názore.

„Aha,“ zašomral. Často si predstavoval obyčajný misi-onársky sex a okrem ruky nič viac nepotreboval. Niekde čítal, že je to práve naopak, ako tvrdí Dana, dokonale naličená kozmetikou pomenovanej po nejakej Mary. Že práve ľudia s vycibrenými predstavami v jednom kuse niečo vymýšľajú a potrebujú. Šťastní sú tí, ktorým stačí k uspokojeniu málo. Ich fantázia vyzerá ako holé vety. Jednoducho, no úderne. Niekedy to rozvíjanie a pridá-vanie vetných členov zbytočne sťažuje život.

„Máš ale veľmi suchú kožu,“ ukázala mu na ruky. „Teraz v zime sa treba omnoho viac starať o časti tela, ktoré sú vystavené vetru a chladu.“

„Chlapi si nekrémujú ruky. A ak, tak iba klasickou robotníckou Indulonou.“

„Používať Indulonu je hotový dermatologický zločin!“ vyhrkla a vytiahla z kabelky tubu so značkovou vazelínou. Vystrekla si asi centimeter na zápästie a tľapla si po kolenách. Viktor nechápal, čo má urobiť, a ruky si zastrčil do vreciek mikiny. „Polož mi sem ruky, Viki,“ ukázala hlavou na nohy. „Bojíš sa?“

Vyložil si ich tam, kde mu kázala. Na sukňu. Nechcel, aby si myslela, že je roztrasené panické dilino. Sedel však strnulo a dýchal prerývane.

„Upokoj sa, len ti nakrémujem ruky.“ Ukazovákom mu podobala pokožku.

Krúživými pohybmi dráždivo pomaly rozotierala krém, až musel skrčiť stehná dohromady. Bolo to vzrušujúce, kým sa ho nespýtala: „Ešte stále chodíš so Stelou? Možno by si jej mohol kúpiť celú sadu trebárs na narodeniny. Dá sa natierať aj na iné časti tela.“

„Nie...“ Ruky si v obrannom geste rýchlo prekřížil cez hrud'. „Nikdy som s ňou nechodil. Je... Bola to

kamoška. Prečo sa pýtaš?“ spýtal sa a vsunul dlane opäť do mikiny.

„Prečo? Neviem, len tak. Baby by s tebou aj niečo chceli riešiť, len stále si trávil čas so Stelou.“

„Aj ty?“

Mykla plecóm. „Teraz, keď už máš jemné ruky... Možno.“

„Asi si tie Saténové ruky kúpim,“ zažmurkal.

„A ako je to so Stelou?“ vyzvedala. „Hneď sa mi nezdalo, že by si jej len tak toleroval, že začala chodiť vtedy v druhej triede s tým štvrtákom. Teda, nemyslím si, že to bolo chodenie... skôr flirt. Ale nevinný rozhodne nebol.“

„S akým štvrtákom?“ začudoval sa a na jeden dúšok dopil čaj, len aby zakryl rozpaky.

„S Marcelom. Teraz už chodí na výšku, pamätáš si ho?“

„Asi áno,“ tváril sa, že mu to je jedno, aj keď mu Stela nič o tom s Marcelom, ktorého poznal každý, neprezradila. Cítil sa urazene a na dôvažok akosi zvláštne.

„Bozkávali sa v telocvični.“

„Nie je to tam zakázané?“ zašepkal ironicky.

„Takže ti na nej nezáleží?“

„Nie... Teda áno. Ale len ako na kamarátke.“

„Okej, len som sa uistovala. Myslela som, že sa nebavíte, lebo ti zahýbala. S nejakým ďalším Marcelom.“

Dana svojmu prisediacemu pokazila náladu, vybuchovala v ňom salva protichodných pocitov. „Stela ma ignoruje... Ale nie kvôli tomu, čo hovoríš.“

„A kvôli čomu teda?“ vyzvedala.

Netušil, prečo sa mu vyháňa, a nechcel o nej hovoriť s Danou. Pozrel na hodinky. „Mali by sme ísť, lebo nestihneme bus.“

„Okej, i tak sa ešte musím stretnúť s jednou klientkou, vieš?“ poznamenala urazene.

Viktor zaplatil účet, galantne jej pomohol obliecť kabát a vzal jej ťažkú tašku s učebnicami. Dana zakývala niekoľkým chlapcom cestou k autobusu. Bolo ich viac ako dosť, no Viktora to nezaujímalo. Veď on kráčal vedľa nej a napokon vedľa nej aj sedel v autobuse. Vystupoval skôr, pretože ona bývala o dve dediny ďalej.

Nepobozkal ju, pretože keď sa pokúsil nakloniť k jej tvári, zahanbene odvrátila hlavu. Dievča, ktoré bez problémov priznalo, že bolo kúpiť sexuálnu pomôcku pre štvrtákov?! Dievča, ktoré od hlavy po päty používalo piling a vazelínu zvanú Saténové ruky! Odvrátila sa, a hoci ju videl bozkávať sa s pár chalanmi, odrazu sa správala ako svätica.

„Zajtra ráno, podržím ti miesto v autobuse!“ zakričala mu.

Kráčal začínajúcou tmou a premýšľal, či je otvorené kvetinárstvo. Snažil sa pritom vytesniť z hlavy myšlienky na Stelu.

* * *

Viktor sa celú noc prehadzoval a vstal o piatej ráno, ale v skutočnosti mal pocit, že nespál vôbec. Niekedy medzi 2.22 a 4.38 ho síce objal tvrdý, ničím nerušený spánok a dokonca sa mu ani nič nesnívalo, hoci dúfal, že sa mu bude snívať o príťažlivej Dane. No vôňa ruže, ktorá mu dráždila nos už od predošlého večera, roztvorila svoje lupene v kúte izby a až príliš ho omámila a pustila jeho fantáziu i ruku na prechádzku.

Červený kvet odložil do pohára, ktorý páchol po mar-

huľovej zaváranine. Sladké vyživuje romantiku, ktorá je základnou stavebnou jednotkou zamilovanosti. Ale rovnako i túžby po hriechu. Preto sú mladíci ochotní kupovať kvety, bonboniéry a v neposlednom rade šperky. Viktor bol však zástancom prvej možnosti. Prial si, aby sa doňho dievča, pre ktoré kvet kúpil, zalúbilo a dovolilo mu postupom času dostať sa k hriechu, ktorý ho doveďie k tomu, aby si zohnal brigádu a celú plácu minul na darčeky.

I preto presne o piatej vyskočil z postele bez toho, aby mu zvonil budík. I bez toho, aby ho mama musela postriekať svätenou vodou zo Svätej zeme v rozprašovači na kvety. Rozčuľovalo ho, ako ho denne krstila, lebo sa nazdávala, že zostane dlhšie nepoškvrnený a čistý ako ľalia. Sila modlitieb je sakramentsky silná. V septembri oslávil svoje osemnásť narodeniny a stále bol panic.

O hodinu neskôr do izby vkročila jeho mama. Sedel na kraji postele v župane a učil sa naspamäť báseň.

„Si hore?“ prekvapene vykrikla a pod pazuchu si ukryla Cif, ktorý bol v skutočnosti svätenou vodou v prestrojení. Z jedného kožná vyrážka a z druhého porážka.

„Áno, učím sa,“ ukázal na knihu a nadvihol obočie, čo znamenalo, že si nepraje, aby ho rušila.

Keď zavrela ústa i dvere, knihu si vložil do ruksaku a stratil sa v kúpeľni. Čas v nej plynul závratnou rýchlosťou, pretože onedlho opäť počul mamin hlas.

„Viki, Viki, zmeškáš autobus.“ Jej hlas znel chrapľavo a ukričane nielen jej synovi, ktorého chcela vyduriť do školy, ale i jej manželovi ten hurhaj neprijemne obťažoval ušné bubienky.

Takto krákajú vrany, keď sa rútia zo strechy domu

rovno nad pole. Upozorňujú na seba tých, ktorí sa oneskorili. Škodoradostne. To skutočné krákanie však zakaždým zanikne v dialke, no toto sa ozývalo až na poschodie a zaplnilo všetky kúty domu.

„Už idem,“ zamrmal si skôr sám pre seba. Jeho mama ho nemohla počuť, ale i tak tie slová vyslovil do pary z horúcej sprchy.

Ráno sa nezvykol venovať telesnej očiste do detailov a už vôbec nie uprostred novembra, no dnešok sa mu videl výnimočný. Dnešok mal byť perfektný, a tak musel aj on spĺňať, podľa svojich možností, ohraničené kritériá perfekcionizmu. Nedisponoval výraznými svalmi a nemal ani výrazne mužnú sánku, no musel čo najviac vydolovať z toho, čo videl v beznádejne zarosenom zrkadle.

Vlasy mu stáli dupkom a gélom ich roztrasenými prstami skrotil do našťýlovaného ježka. Chĺpky, ktoré mu nad nosom, podľa jeho mienky, spájali línie obočia, si vytrhal pinzetou, ktorú mame v noci potajme ukradol z kabelky. Pri druhom obetovanom chĺpku (celkový počet sedem) si vložil do úst rukoväť zubnej kefky, aby tlmiť hrozné výkriky bolesti, ktoré sa mu drali cez pery. Pri piatom sa rozkýchal a takmer si vypichol oko tým nástrojom skazy.

Dnes sa po dvoch týždňoch i oholil, hoci to nepotreboval. On však svoje vrabčie chmýrie, ktoré je u nástročných mladíkov celkom bežné, nazýval strniskom.

Dnes sa venoval i svojej dentálnej hygiene o niečo dlhšie ako inokedy. Umýval si zuby predpísané tri minúty a nepoužil svoje bežné päťsekundové zasun a vysun. Pritom si spomenul, ako mu jeho najlepší kamaráti Radka a Jaro opisovali ich spoločný prvučký sex. Osve. Radka

sa vyjadrila: „Päťkrát zasunul a päťkrát vysunul a bolo vymaľované. Myslíš, že to je tá povestná rýchlovečka?“ Jeden by si myslel, že ženy majú romantickejší pohľad na prvé milovanie. Ukázalo sa, že vo vzťahu Radky a Jara bol ten poetickejší Jaro. Po Viktorovej otázke: „Aké to bolo?“ vyhrkol: „Mal som pocit, že som sa ocitol na hranici blaženej večnosti.“ Viktor Jara s úsmevom typu mám vyprázdnené gule cudzím pričinením radšej neupozornil, že večnosť by prakticky hranice mať nemala.

Viktor pri obliekaní modrých džínsov a modrého pulóvra, ktorý ladil s jeho nebeskými očami, premýšľal, že by mu celkom stačilo zažiť to, čo celému tomu protichodnému zážitku predchádza. Predohru. Chcel by zažiť predohru. A možno by mu postačilo to, čo predchádza predohre. Napríklad, keby sa... doňho niekto beznádejne zamiloval. Čím sa vracal k romantickým ružovým úvahám zo skorého rána. I preto bol dnešok výnimočný, prelomový. Hviezdy sa zdali byť naklonené v prospech jeho šťastia a uspokojenia.

Včerašie rande s bohyňou, skôr krásy ako múdrosti, skončilo síce roztržito, no Viktor bol presvedčený, že majú šancu. V ten deň ráno jej dal odpisovať na písomke z matematiky a potom celkom nečakane dostal ružovým perom na bielom papieri napísané (rada používala túto farbu spolu so srdiečkami nad ičkami ako poznávacími značkami. Pravda, nie celkom božskými... Nadpozemské bytosti sa snažia svoju identitu totiž tajiť): „*Viki (až s dvomi srdiečkami), pôjdeme po škole na čaj?*“

Zo školy kráčali spolu rovno do neďalekej kaviarne *Kaktus*. Na stenách sa vynímali okrem obrazov pichľavých rastlín i mexické klobúky a na poličkách za barom stáli prevažne fľašky Tequily. Len dievča s najhebknejšou

pleťou nemalo nič spoločné s týmito výjavmi. Prvé dva roky s ňou Viktor ktovieako nekomunikoval, lebo vtedy jeho záujem o dievčatá nebol taký výrazný. A vlastne mala Dana pravdu. Kamarátil sa len so Stelou.

„Viktor, ak okamžite neprídeš dole, tak zmeškáš,“ prerušila spomienky na včerajšok ukrákaná mama.

V tej chvíli vtrhol do kúpeľne jeho otec, ktorý mal ísť do práce až o dve hodiny, a teda ho čakalo niečo podobné tak o hodinu. Zopál ruky a so zúfalstvom v očiach pozrel na svojho syna: „Na kolenách ťa prosím, choď už!“

Až po krátkej chvíli si zamával rukou pred očami, aby odohnal paru. „Okamžite otvor okno, lebo budeš z kachličiek zotierať pleseň svojou kefkou na zuby.“ Určite mal otec na mysli tú, ktorú dnes vcelku efektívne využil na tlmenie výkrikov. „A potom choď dole!“ prikázal mu. Nečakal na synovu odpoveď a odkráčal naspäť do spálne.

Chlapec otvoril okno. Novembrový chlad sa okamžite votrel dovnútra ako nepozvaný hosť, no neprekážalo mu to. Práve naopak. Zhlboka sa nadýchol, pretože vzduch vnímal inak. Všetko vnímal inak. Vrhol posledný kradmý pohľad do zrkadla a takmer šprintujúc vletel do svojej izby. Z kúta za dverami vybral zo sedemdesiaty červenú ružu, ktorú včera kúpil Dane. Na schodoch sa takmer prizabil kvôli vlastným nohám.

Vhupol do tenisiek. So stonkou v ústach na seba navliekol bundu. Zistil, že má predpoklady stať sa tango tanečníkom. Neobetoval jedínú kvapku krvi pri toľkých prudkých pohyboch. Prekvapený výraz jeho matky, ktorá sa znenazdajky a nečakane (v sprievode kriku) objavila v predsieni, stál za to. Pobožkal ju na líce, čo neurobil už najmenej päť rokov. Stratila reč.

Našťastie autobus meškal. Postavil sa k susede Stele, ktorá prešlapovala z nohy na nohu a na ruky si fúkala teplý vzduch. Snažila sa v ňom vzbudiť dojem, že neexistuje. No všimol si, že po ňom poškuľuje, poznal ju až pridobre. „Ahoj. Stojiš tu dlho?“ opýtal sa jej, pretože si myslel, že ju konečne po takmer troch apatických mesiacoch donúti prehovoriť.

„Krátko,“ odsekla.

„Na hranici večnosti alebo by som stihol päťkrát vojsť dnu a von?“ podstrčil jej ďalšiu otázku, ktorá mu pripadala náramne vtipná. Tváril sa vážne, no smiali sa mu oči a s očakávaním duchaplnej odpovede si hrýzol do spodnej pery.

Otvorila ústa, aby vzápätí cvakla zubami. Mrkla na hodinky. „Asi tak... asi tak pätnásť minút,“ zamračila sa, lebo vedela, čo tým chcel naznačiť. Poznala Radkinu sexuálnu skúsenosť, i jej rozpovedala tú historku, no nemienila pristúpiť na jeho hru.

„To sú približne tri hranice večnosti,“ zamrmal. Nezasmiala sa.

Doriti! Kedysi s ňou bola väčšia sranda. Pred letom by mu presne vypočítala počet krokov, ktoré by musel urobiť, aby prekročil prah domu. S ohľadom na jeho telesnú konštitúciu, dĺžku chodidla a z toho vychádzajúcej dĺžky kroku... Určite by mu pripomenula, že má na svoju výšku neprimerane smiešne krátke chodidlá. Nemohol predsa za to, že sa vyhúkol ako požiarny rebrík a podnožky nestihli vystrčiť.

No po lete sa zdalo, že jeho susedku vymenili. Buď bola odmeraná, alebo naňho vrčala. Uvedomil si, že jej nezhovorčivá antipatia potrvá zrejme reálnu večnosť. Aspoň jemu sa zdali tie týždne ako večnosť. Ale tak to

v živote chodí, od priateľstva nie je ďaleko k nepriateľstvu. Najmä keď sa pokúša priateľiť takmer dospelý chlap s takmer dospelou ženou. Cítil, že jej nerozumie, a priepasť medzi nimi nemala veľkú vzdialenosť, no bola enormne hlboká. No škoda len, že on netušil, čo sa vlastne udialo. „Okej,“ prikývol znechutene.

Sklopila zrak a snažila sa neusmiať. Predstavila si nožnice. Hoci aj tie záhradné. Zovrela by ich medzi ukazovák a palcom. A prestrihla by tenké, no pevne zošité nite. S nimi by odcvakla aj kus látky. To by jej neprekážalo. Hlavne cítiť teplo. Keby bolo rovnako jednoduché i uvoľnenie mysle. Nemusela by sa zaťažovať bolesťou, ktorú prinášal život.

Okrem kružidla nemala pri sebe nič, čo by sa čo i len podobalo na nožnice. Žalostne skrútila obočie a šúchala si jednu ruku o druhú. „Nemáš pri sebe nožničky náhodou?“ vyriekla mimovoľne pomedzi zuby. Uvedomila si, že celkom prestala myslieť na pravý dôvod, prečo ostrý cvakací nástroj potrebuje. Priateľstvo Stely a Viktora viselo na vlásku a jediné trhnutie cvernou ich mohlo navždy rozdvojiť.

Vysoké čelo poskladal ako harmoniku. „Manikúrové, pedikúrové alebo také na vlasy?“

„Manikúrové by boli perfektné,“ zajasala ironicky, všimnúc si jeho sarkazmus. Už od detstva sa vedeli dôvtipne doberať.

„Vyzerám ako metrosexuál?“

„Myslím, že divná otázka na chalana, ktorý si trhá obočie a chodí s ružou v ruke,“ pokúsila sa vložiť si aspoň dva prsty do, ešte z fabriky zašitého, vrečka na novom flaušovom kabáte od babky.

„Kurva fix. Vidno to, Stel?“

„Že si imbecil? Hluchý a slepý by si to nevšimol,“ pri odpovedi zalomila rukami. Dlane si vložila pod pazuchy.

Jej poznámka ho urazila a v okamihu vyprskol: „Prečo si na mňa taká alergická? Predvčerom sme sa stretli kvôli matematickej olympiáde. V Kaktuse, bez profáka. Neprišla si!“

„Pracovala som,“ chrstla mu do tváre.

„Ešte stále šetriš na ten trip do Škótska?“ čosi v hlase mu zmäklo a stretli sa im pohľady.

Zachmúrila sa a naprázdno otvorila ústa. Vie o nej viac, než by si momentálne priala. Napokon zacvakla zuby a iba prikývla, naďalej si mädliač studené ruky. „Do toho ťa nič,“ zamrmala.

„Na, tu máš,“ podal jej do ruky impulzívne krvavočervenú ružu. Prekvapene zažmurkala. Takže mu na nej predsa len záleží, i keď celé leto... celé leto, počas ktorého prežívala hrôzu, na ňu nemal čas.

„Ďakujem,“ vyslovila, keď začal loviť vo vaku. Z uzímených rúk si vzal ružu a vymenil ju za rukavice. „Dík...“ vyslovila sotva nečujne ešte raz a navliekla si objemné rukavice na štíhle prsty.

Nahnevane naňho zazrela a pohľadom zabehla k ruži.

„Čo? Myslela si si, že je pre teba?“

Áno! Chcelo sa jej vykriknúť. Pred pubertou jej zvykol nosiť tulipány a pivoňky zo záhrady. Jeho mama mu ich vždy nanútila, lebo ich zakaždým vysadili priveľa. Prišiel autobus a Stela nastúpila ako prvá. Odkráčala do jeho stredu a tam sa oprela o červenú tyč, farebne porovnateľnú s jej zrumenenou tvárou. Viktor nastúpil ako posledný. Rozbehol sa uličkou spolu s autobu-

som. Zostal stáť ako prikovaný rovno pred Stelou, ktorá zdvihla zrak od telefónu. Pozrela sa smerom, ktorým sa díval jej sused. Ich spolužiačka, blondavá Dana, sedela vedľa štvrtáka Jana. Dôverne sa k nemu nakláňala a chichotala sa. Viki pevne zovrel ružu v ruke, až sa mu trne zaborili do kože ako pripínáčky do nástenky.

Dnes už nepotrebovala jeho! Dnes nebola žiadna písomka, dnes Dana potrebovala niekoho pre zábavu. Nahnevane sa zvrtol a všimol si, že ho niekdajšia kamarátka takmer lútostivo sleduje. Vrátil sa dopredu a tam si sadol na voľné miesto vedľa starčeka. Cível do skla pred seba. Vnímal len Danielinu tvár. Ako sa jej anjelské blondavé lokne hompálajú na Janovom pleci. Ako si vymieňajú nezbedné pohľady.

To, že stále zviera ružu, si všimol, až keď vystúpil z autobusu. Zlostne ju odhodil do bieleho poprašku z predošlej noci. Ruku zovrel v päst a vypadlo mu z nej pár kvapiek krvi. Neuveriteľné, že ho ten zážitok natoľko paralyzoval. Ponáhlal sa do školy ako nikdy predtým. Vyzliekal sa ako pomätený. V triede si sadol do lavice pred párik ich triedy, ktorý prichádzal do školy o hodinu skôr, Radku a Jaro. Ihneď vytušili, že sa niečo udialo, a tak sa prestali oblapkávať.

„Čo je? Uleteli ti včely?“ informoval sa Jaro.

„Tá... Videl som ju s Janom zo štvrtej A.“

Radka a Jaro na seba znalecky mrkli. „Danu,“ vyhrkli naraz.

„Viki, hovoril som ti to, ale nechcel si ma počúvať. Keď sa ti ju nepodarilo zbalíť doteraz... Ale čo, vydrž,“ potľapkal ho po ramene. „Na budúci rok budeš štvrták a dobre vieš, že ona chodí len so štvrtákmi. Takže máš šancu.“

„Podľa mňa ani nie. Potom prejde na vysokoškolákov, chlapci,“ zamiešala sa do rozhovoru Radka.

Z druhej strany triedy do nich hodil jablko ďalší spolužiak, Viktor ho chytil a zahryzol doň. „Díky za raňajky, ty magor,“ zakričal útočníkovi, až mu z úst vyprskovali kvapky zo šťavnatého ovocia.

„Čaute,“ zašvitorila Dana, keď vošla do triedy. Sadla si do poslednej lavice stredného radu. Viktor sa odvrátil a vyberal si z vaku učebnicu a zošit na prvú hodinu, len aby sa na ňu nemusel dívať.

„Hm, hm, sprostá mrcha,“ počul odkašľať si Radku a prevrátil očami.

„Hovorila si niečo?“ ozvala sa Dana zabratá do rozhovoru so svojou prísediacou. Bavili sa o vhodnom odtieni rúžu pre blondínku.

„Hm, že ktovie, ako dopadne matika,“ opravila sa Radka.

A Viktor sa išiel prepadnúť pod čiernu zem. Vzkytel v ňom nový hnev, keď si pred neho v tichosti sadla Stela. V duchu poslal všetky ženské dočerta!

* * *

Na hodine matematiky im učiteľ rozdal opravené písomky. Niesol ich v chudých starých rukách. Nebyť jedného šplhúňa v prvom rade, ktorému sa podarilo ich zachytiť, rozsypali by sa po zemi.

„Milí moji študenti,“ prihovoril sa im oficiálne, no vcelku falošne. „S niektorými výsledkami som veľmi spokojný a očakával som ich. S podaktorými nie som spokojný vôbec, ale tiež som ich očakával,“ dodal a uškrnul sa na pol tváre. „No jedna písomná práca

ma veľmi prekvapila, a to najmä preto, že sa nápadne podobá na ďalšie dve práce, s ktorými som bol spokojný.“

Previnilá, ktorá opisovala, vedela, že je o nej reč, no aj tak sa tvárila sebavedomo. Akoby sa jej to netýkalo.

Horšie to však bolo s dotýčným previnilcom, ktorý dotýčnú previnilú nechal odpisovať. Viktor sa obzrel dozadu a upriamil pohľad na stelesnenie blondávej „nevinnosti“. Neuhla, to on sa ihneď otočil a čučal do lavice, akoby mal byť práve on ten, kto nemá čisté svedomie.

„Dotýčná dostane päťku, i ten alebo tá, od koho opisovala. Priznajte sa, nech to máme čo najskôr za sebou.“

V triede zavládlo hrobové ticho. Každý z nich niečo odpisoval, ale nikdy nie tolko, aby pôsobili ako matematickí „géniovia“ triedy. Viktor znervóznel. Keď ten starý somár poznal previnilcov, prečo ich jednoducho nepotrestal a nepokračoval v hodine? Musel sa vyžívať vo svojej autorite? Nervózne sa zahemžil na mieste.

„No tak, viem, že Danielu nechala odpisovať Stela alebo Viktor. Bez priznania dostanete päťky všetci traja a bez možnosti zopakovať si písomku, nevylučujem možnosť pekných chvíľ strávených po škole,“ doložil vecne a bolo mu jedno, že tým ohrozí ich polročné známky. Sadol si za katedru a čistil si hrubé sklá okuliarov. Videl veľmi zle s nimi i bez nich, no vždy, keď opravoval písomky, s obrovskou lupou v ruke, dokázal zistiť, ktoré písomky sa na seba podobajú a vyvodit' z toho závery. Viktora zachvátil prudký nával zadosťučinenia. Dana ho zradila a takto sa jej vypomstila blbosť, ktorou komplexné opisovanie, i keď prikrášené srdiečkami nad íčkami, dozaista bolo.